

РЕШЕНИЕ

№ 2641

гр. Бургас, 21.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, LIX СЪСТАВ, в публично заседание на трети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Александър Д. Муртев

при участието на секретаря ЗИНАИДА Г. МОНЕВА
като разглежда докладваното от Александър Д. Муртев Гражданско дело № 20212120106259 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на „Топлофикация София“ ЕАД срещу Г. А. Ц., с която се моли съда да приеме за установено, че ответникът дължи на ищеца сумата от 897,78 лева, от които: 736. 18 лв. - главница за неизплатени задължения за топлинна енергия по месечни фактури за периода от месец 05.2017 г. до месец 04.2020 г., за жилище на адрес гр. С, общ. аб. № ведно с мораторна лихва в размер на 118.77 лв. дължима за периода от 15.09.2018г. до 14.05.2021г., както и сумата от 36.31лв. – главница за дялово разпределение за периода от месец 04.2018г. до м.04.2020г., ведно с мораторна лихва в размер на 6.52 лв. дължима за периода от 31.05.2018г. до 14.05.2021г. ведно със законната лихва върху главницата считано от 26.05.2021г. до изплащане на вземането, по отношение на които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №5012/2021 г. на БРС.

Ищецът твърди, че ответникът е потребител на топлинна енергия по смисъла на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ съгласно който, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на ТЕ и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал.1, т.2 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за ТЕ при условията и по реда, определени в Наредба № 16- 334/06.04.2007г. за топлоснабдяването. Посочен е адрес на топлоснабдения имот: гр. С, общ. , с абонатен номер: и ИД номер . Сочи се, че съгласно чл.150, ал. 1 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди от топлопреносното предприятие се осъществява при публично известни Общи условия /ОУ/, които в процесния случай се изготвят от “Топлофикация София” ЕАД и се одобряват от Комисията за енергийно и водно регулиране. Същите влизат

в сила в едномесечен срок след публикуването им в един централен и един местен ежедневник и имат силата на договор между топлопреносното предприятие и клиентите на ТЕ, без да е необходимо изричното им приемане от страна на клиентите, като ответникът не е упражнил правата си по чл. 150, ал. 3 от ЗЕ (чл. 106а, ал. 3 ЗЕЕЕ) и спрямо него са влезли в сила Общите условия за продажба на топлинна енергия от “Топлофикация София” ЕАД на потребители за битови нужди в гр. С, одобрени с Решение от 2016г. на ДКЕВР, публикувани във в-к „Монитор” в сила от 10.07.2016 г. Излагат се съображения, че в раздел IX от ОУ - „Заплащане на ТЕ и услугата дялово разпределение”, чл. 31, ал. 1 е определен редът и срокът, по които купувачите на ТЕ са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ. В този смисъл, задължението на ответникът за заплащане на дължимите от нея суми в размера, посочен в ежемесечно получаваните фактури, е 45- дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на продавача, като е приетите ОУ е регламентирано, че не се начислява лихва върху прогнозните стойности през отоплителния сезон, а такава се начислява в случай че клиентът изпадне в забава т.е след изтичане на 45 дневния срок от датата на публикуване на общата фактура за съответния отоплителен сезон С изтичането на последния ден от месеца ответникът е изпадал в забава за тази сума и на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД е начислявана законна лихва върху дължимите суми. С ОУ от 2016 г. е установено, че клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за ТЕ в 45-дневен срок от датата на публикуването им на интернет страницата на дружеството. Съгласно ОУ от 2016 г. „Топлофикация София” ЕАД начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията по изготвените изравнителни сметки. Сочи се, че на основание чл.139 от ЗЕ, разпределението на ТЕ между клиентите в СЕС се извършва по системата за дялово разпределение при наличието на договор с лице, вписано в публичния регистър по чл.139а от ЗЕ. Излага се, че в настоящия случай, в изпълнение на разпоредбата на чл.138б от ЗЕ, собствениците на ЕС, в която се намира имота на ответникът са сключили договор за извършване на услугата дялово разпределение на ТЕ с “Техен Сървисис” ЕООД, а съгласно чл.32, ал.1, т.2 от ЗЕ, сумите за ТЕ за процесния имот са начислявани от “Топлофикация София” ЕАД по прогнозни месечни вноски, като след края на отчетния период са изготвяни изравнителни сметки от фирмата, извършваща дяловото разпределение на ТЕ в сградата – “Техем сървисис” ЕООД на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с разпоредбите на Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването. Поддържа се, че ответникът е използвал доставяната от ищеца топлинна енергия през процесния период и към настоящия момент не е погасил задължението си.

В срока по чл. 131 ГПК ответникът чрез упълномощения си процесуален представител – адв. Д. оспорва предявените иски по основание и размер. Излага подробни съображения за характера на вземанията на ищеца, както и че същите са погасени по давност към момента на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Прави възражение за изтекла погасителна давност относно всички вземания на ищеца – за главница, дялово разпределение и лихвите върху тях за периода, предхождащ датата 26.05.2018г. В допълнение оспорва твърдението на ищеца, че за процесния период е налице

сключен договор с фирма по чл.139б от ЗЕ за отчитане на дяловото разпределение, като излага, че сключения между ответникът и “Техем сървисис” ЕООД е бил сключен и срокът му е изтекъл на 25.09.2005г. /т.2.4 от представения към исковата молба договор № 4216/25.09.2002г./ С оглед на това навежда доводи, че сметките за процесния период се явяват изготвени от фирма за дялово разпределение без правно основание, тъй като няма заварен действащ валидно сключен договор, а нередовността на извършваните от “Техем сървисис” ЕООД действия по отчитане и разпределяне води до нередовност и необоснованост на издадените от ищеца фактури за дължимите от абонатите суми. Ответникът твърди, че като доказателства по делото не са представени копия на 3 общите условия на ищеца, приложими към процесния период, приети с решение на СД на ищцовото дружество и одобрени с решение на ДКЕВР от 2016г., като липсват и доказателства за тяхното публикуване най-малко в един централен и в един местен всекидневник, съгласно изискването на чл.150, ал.3 от ЗЕ и в настоящата и в предходната му редакции. С оглед на това навежда доводи, че ищецът не доказва, че тези общи условия са влезли в сила и същите намират приложение в отношенията му с потребителите на топлинна енергия, включително и с ответника по делото. На следващо място оспорва твърдяното от ищеца количество на доставената топлинна енергия, както и размера на дължимите суми, отразени в представените от ищеца доказателства. Моли искът да бъде отхвърлен като неоснователен.

Като трето лице-помагач на страната на ищеца по делото е конституирано “Техем сървисис” ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. С, ул.

Третото лице застъпва становище за основателност на предявения иск като твърди, че именно то е изготвяло дяловото разпределение на процесния имот с абонатен № , в съответствие с нормативната уредба.

В съдебно заседание, ищецът не изпраща представител. Депозира молба с която поддържа предявените искове и изложените от него доводи.

В съдебно заседание, ответникът не се явява и не се представлява.

В съдебно заседание, третото лице – помагач не изпраща представител.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното:

Не е спорно между страните, признава се имплицитно от изявленията на ответника и се установява от нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот от 01.10.2007г. № 200, том V, рег. № 3169, дело № 920 от 2007г. на нотариус Ц. Д, че ответникът е собственик на процесния топлоснабден имот, находящ се на адрес гр.С, считано от 20.09.1990г. по силата на Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ.

Установява се от Договор № 4216/25.09.2002 г., че етажната собственост с адрес гр. С ж.к. “, е сключила договор с “ТЕХЕМ СЪРВИСИС” ЕООД за извършване на услугата дялово разпределение на доставената до абонатната станция топлоенергия за срок от две години. Уговорена е възможност за автоматично удължаване срока на договора с още една календарна година, в случай, че никоя от страните не го прекрати с писмено предизвестие. за доставка и монтаж на термостатни вентили, термостатни глави и индикатори за

разпределяне на разхода на ТЕ и за извършване на услуга дялово разпределение, както и протокол от 30.09.2002г. за проведено общо събрание на етажните собственици с цел избор на фирма за дялово разпределение на ТЕ, ведно със списък на етажните собственици. От така представените писмени доказателства се установява, че етажната собственост е направила избор на фирма която да осъществява топлинното счетоводство и е сключила договор с нея.

Установява, се от Договор № Д-0-67/03.06.2020г., че “Топлофикация София” ЕАД е сключила договор с “Техем Сървисис” на основание чл.139в от ЗЕ, за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия в сградите – етажна собственост или сградите с повече от един клиент в град София за срок от три години, считано от 01.05.2020г.

По делото са представени Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Топлофикация"ЕАД на клиенти в град С, приети с протокол № 7 от 23.10.2014г на Съвета на директорите на "Топлофикация София" ЕАД и одобрени с Решение №ОУ-27.06.2016г на ДКВЕР на основание чл.150, ал.1 от ЗЕ, които са публикувани във вестник “Монитор” на 11.07.2016г. и същите не са оспорени от отвеника по делото.

Съгласно чл. 1 от същите, с тях се уреждат взаимоотношенията при продажба на топлинна енергия между "Топлофикация София " ЕАД, наричана "продавач" и потребителите за битови нужди, наричани "купувачи".

Съгласно чл. 12, т.10 купувачът е длъжен в 30 дневен срок да уведоми писмено продавача при промяна на титуляра на правото на собственост или вещно право на ползване на топлоснабдения имот. В чл. 61, ал.1 от Общите условия е предвидено, че при промяна на собствеността или правото на ползване новият и предишният собственик или ползвател са длъжни да подадат до продавача в срока по чл. 12, т.11 и т.12 заявление за откриване, промяна или закриване на партида.

Съгласно чл.17, ал.1 от ОУ, търговското измерване и отчитане на топлинната енергия се извършва чрез средство за търговско измерване – топломер, монтиран в абонатната станция на границата на собственост, като по искане на ЕС и за нейна сметка топлопреносното предприятие монтира допълнителен контролен топломер след подгревателя за отопление в абонатната станция, като показанията му се използват при ежемесечен отчет на уредите за дялово разпределение или при изготвяне на годишната изравнителна сметка от лицето по чл.139б от ЗЕ.

Съгласно чл.19 от ОУ отчитането на показанията на топломера в абонатната станция на СЕС, за всеки отчетен период се извършва от продавача при спазване изискванията на НТ (Наредба № 16-334 от 6 април 2007 г. за топлоснабдяването), а съгласно чл.22, ал.1 дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл.61 и сл. от НТ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите в СЕС, като съгласно ал.2 клиентите заплащат на продавача стойността на услугата “дялово разпределение”, извършвана от избрания от тях търговец.

Представени са изготвени индивидуални справки за отопление и топла вода за процесния имот, изготвени от “Техем Сървисис” ЕООД, от които се установява, че същото е извършвало дяловото разпределение в сградата, където е ситуиран същия.

Съдът възприема заключението на съдебно-техническата експертиза като обективно, обосновано, компетентно и безпристрастно. От него се потвърждава извода, че за периода м.05.2017г. – м.04.2020г. топлинен счетоводител за сградата – етажна собственост е “Техем Сървисис” ЕООД, който е отчитал индивидуалните уреди в отделните имоти веднъж годишно след като на отоплителния сезон като израходената топлинна енергия е отчитана ежемесечно от монтиран в абонатната станция в сградата общ топломер. Вещото лице е констатирало, че за процесния период са били изготвени 7 бр. изравнителни сметки за топла вода като консумацията е реално отчетена, а разпределението е извършено съгласно методиката за дялово разпределение – Приложение към Наредба за топлоснабдяване № 16-334 от 2007г. Експертът е посочил, че суми за мощност не са начислявани, а тъй като абонатната станция е работила само на БГВ не са начислявани и суми за сградната инсталация, за отопление на имот и за топлинна енергия за общи части на сградата като общата стойност на главницата за процесния период възлиза на сумата от 891, 89 лева, без да са отразени изравненията, такса дялово разпределение и евентуални плащания от ответника. Вещото лице е констатирало също, че отчетеното въз основа на показанията на общия топломер количество топлинна енергия е намалено с технологични разходи за сметка на “Топлофикация - София” ЕАД, а топломерът е бил технически изправен, тъй като е преминал първоначална и последващи метрологични проверки, съобразно Закона за измерванията, които са извършени от оторизирана лаборатория “Ас Бояна” АД.

От изготвеното по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, което съдът приема като обективно, обосновано, компетентно и безпристрастно се установява, че воденото в счетоводството на ищеца неплатено задължение за процесния топлоснабден имот за топлинна енергия за периода от месец април 2017г. до месец юли 2020г. е в общ размер от 897.80 лв., от които 704.26 лева по 5 бр. фактури за топлинна енергия, 68, 25 лв. по 29 фактури за дялово разпределение и 125, 29 лв. – лихви по 34 фактури.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

По искът с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. чл.415 от ГПК, вр. чл.79 ЗЗД, с цена на иска 897, 78 лв.

Съгласно чл.153, ал.1 ЗЕ "потребители на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Съгласно § 1, т.42 (отм.) ЗЕ, но действащ през релевантния период, "потребител на енергия или природен газ за битови нужди" е физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно § 1, т. 2а от ДР ЗЕ 2а. (Нова - ДВ, бр. 54 от 2012 г., в сила от 17.07.2012 г.) "Битов клиент" е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а съобразно § 1, т. 41б ДР ЗЕ "Потребител на енергийни услуги" е: краен клиент, който купува енергия или природен газ, и/или ползвател на преносна и/или разпределителна

мрежа за снабдяването му с енергия или природен газ.

Съгласно т. 1 от ТР № 2 от 17.05.2018г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГК "Собствениците, респективно бившите съпрузи като съсобственици, или титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху топлоснабдения имот, дължат цената на доставената топлинна енергия за битови нужди съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката в хипотезата, при която топлоснабденият имот е предоставен за ползване по силата на договорно правоотношение, освен ако между ползвателя на договорно основание и топлопреносното предприятие е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за същия имот, през времетраенето на който ползвателят като клиент на топлинна енергия за битови нужди дължи цената ѝ. "

Установява се безспорно от приложения нотариален акт за учредяване на договорна ипотека върху недвижим имот от 01.10.2007г. № 200, том V, рег. № 3169, дело № 920 от 2007г. на нотариус Ц. Д, че ответника е придобил процесния имот на 20.09.1990г. по силата на Договор за продажба на държавен недвижим имот по реда на НДИ.

Правото на собственост на ответника върху процесния имот предполага наличието на възникнало по реда на чл.106а, ал.1 от ЗЕЕЕ (отм.), чл.150, ал.1 от ЗЕ облигационно правоотношение между "Топлофикация София" и ответника по делото с предмет доставяне на топлинна енергия за битови нужди при действие на общите условия на ищцовото дружество (няма доказателства за сключено индивидуално споразумение между страните по реда на чл.106а, ал.1 от ЗЕЕЕ (отм.), чл.150, ал.1 от ЗЕ).

В тази връзка следва да се посочи, че по делото не са заявени твърдения, нито са ангажирани доказателства, ответника да е загубил през процесния период правото на собственост върху процесния имот чрез някой от способите, уредени в чл.99 ЗС. Ето защо, в качеството си на клиент на топлинна енергия за битови нужди той е страна по продажбено правоотношение с топлопреносното дружество, сключено при Общи условия, с предмет – доставка на топлинна енергия за битови нужди /чл.153, ал.1 ЗЕ/ и е материално-правно легитимиран да отговаря по исковете за цена на топлинна енергия за процесния период – м. 05. 2017 г. до м. 04. 2020 г.

В случая не се установи изложеното в отговора възражение за нарушение разпоредбата на чл.150, ал.2 от ЗЕ /погрешно посочено като ал.3/. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 от закона/. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че през исковия период

между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Съгласно чл.153, ал.1 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия, а съгласно чл.153, ал.6 ЗЕ, клиентите в сграда етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си, остават клиенти на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата.

Сградната инсталация, според чл.140, ал.3 от ЗЕ, като съвкупност от топлопроводи и съоръжения за разпределяне и доставяне на топлинна енергия от абонатната станция до имотите на потребителите, включително главните хоризонтални и вертикални разпределителни линии (§ 1, т. 4 от ДР на Наредба № 2 за топлоснабдяването, съответно § 1, т. 3 от ДР към Наредба № 16-334 за топлоснабдяването) е обща етажна собственост. Съгласно разпоредбата на чл.140а и сл. от Закона за енергетиката (обн. ДВ 107/09.12.2003 г.), Общото консумирано количество топлинна енергия в сграда - етажна собственост, присъединена към една абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се разпределя за горещо водоснабдяване и за отопление, като количеството топлинна енергия за отопление на сграда - етажна собственост е сумата от количествата топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинната енергия за отопление на общите части и топлинната енергия за отопление на отделните имоти (чл.112б ЗЕЕЕ- отм.). Съгласно чл.112в, ал.1 ЗЕЕ, количеството топлинна енергия за отопление по чл. 112б се разпределя между собствениците или титуляри на вещно право на ползване. От друга страна, не се спори по делото, че сградата-етажна собственост, в която се намира имота на ответника е топлоснабдена. Не се твърди, а и не се установява по делото топлоснабдяването към абонатната станция в етажната собственост да е прекратено по предвидения в чл.108, ал.1 ЗЕЕЕ (отм.) ред., а съгласно разпоредбата на чл.108, ал.1 ЗЕЕЕ (отм.), потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратяват топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура, остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата. Поради това и за качеството "потребител на ТЕ, отдадена от сградната инсталация" на ответника напълно без значение е както дали имота реално е бил ползван от собственика или не, така и дали радиатори и ИРРО в него липсват.

Установява се, че услугата дялово разпределение на ТЕ за исковия период между потребителите в сгради –етажна собственост или в сграда с повече от един потребител в гр. С, е осъществявано от “ТЕХЕМ СЪРВИСИС” ЕООД. В този смисъл е и заключението на съдебно-техническата експертиза.

Съгласно разпоредбата на чл.139, ал.1 ЗЕ разпределението на ТЕ в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в ЗЕ (чл. 139 - чл. 148) и в действащата и към момента и към процесния период Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването.

Разпоредбата на чл.139, ал.2 ЗЕ гласи, че дяловото разпределение на ТЕ между клиентите (респ. потребителите – в ред. до ДВ, бр. 74 от 2006 г.) в сгради - етажна собственост, се извършва от топлопреносното предприятие или от доставчик на топлинна енергия самостоятелно или чрез възлагане на лице, вписано в публичния регистър по чл. 139а. Към процесния период договорът за дялово разпределение на ТЕ сключен с “Техем Сървисис” е изтекъл. С оглед горното следва да бъде разгледано възражението на ответника, дали неключването на нов договор за топлинно счетоводство, а вместо това осъществяването на тази дейност от топлинния счетоводител, при липса на нов договор е обстоятелство, което води до отпадане на отговорността на клиента от заплащане на претендираната сума.

Настоящата инстанция намира, че дължимостта на сумите за ТЕ е обусловена от други правнорелевантни факти– реално и незаплатено потребление на услуга, нейното отчитане, респ. индивидуализирането по основание и размер следва да бъде извършено на база законосъобразно отчитане на консумираната ТЕ, при спазване на всички нормативни изисквания относими към процесния период. Ако тези предпоставки са налице, фактът, че топлинното счетоводство е извършено от “ТЕХЕМ СЪРВИСИС”, при липса на сключен договор по чл.139б ЗЕ, не може да доведе до отпадане на отговорността за плащане на реално потребена услуга. С разпоредбата на чл.139б ЗЕ, на клиентите в сграда - етажна собственост е вменено задължението да изберат лице, регистрирано по реда на чл.139а ЗЕ за извършване на услугата дялово разпределение, за което да уведомят писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. Тогава последният е длъжен да се съобрази с направения от етажната собственост избор и да сключи с посоченото лице договор за извършване на услугата по дялово разпределение на ТЕ. След като клиентите на “Топлофикация - София” не са изпълнили това свое задължение, респ. не са се възползвали от правото си на избор, то няма пречка и законът позволява топлинното счетоводство да се извършва от доставчика на ТЕ при условие, че последният е вписан в нарочния регистър за извършване на тази дейност. Нещо повече - в Наредба № 16-334 от 6.04.2007г. за топлоснабдяването е уредена възможността при която в изрично посочени в чл.61, ал.2 ЗЕ хипотези, разпределението на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва само от топлопреносното предприятие или от доставчика. Съгласно т. 2 на цитираната норма това следва и когато договорът с лицето по чл.139б ЗЕ е прекратен, то не е изпълнило задълженията си по чл.65, ал.1 ЗЕ и клиентите не са избрали друго лице. По делото няма спор, че третото лице-помагач е изпълнявало задълженията си на топлинен счетоводител за процесната сграда и период като разпределението на топлинната енергия е извършвано съгласно методиката към Наредбата на база реален отчет на уредите за дялово разпределение в съответствие с нормативната уредба. Следователно - липсата на договор между ЕС и дружеството по чл.139б ЗЕ няма отношение към съществуването на задължението за заплащане на топлинна енергия, тъй като доставката на топлинна енергия е осъществена от ищеца до имота на ответника за процесния период.

По делото не се твърди и не се установява плащане на задължението.

Ответникът своевременно е релевирал по делото – с депозирания писмен отговор на исковата молба, възражение за изтекла погасителна давност, което следва да бъде

разгледано.

За процесния период от м. 05. 2017 г. до м. 04. 2019 г. приложение намират Общите условия за продажба на топлинна енергия от ищцовото дружество на потребители за битови нужди в гр. София, публикувани на 11.07.2016 г. Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ от 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят, т. е. падежа на всяко задължение настъпва след изтичането на този 45 дневен срок.

Съгласно разясненията, дадени с ТР № 3/2011 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС, понятието "периодични плащания" по смисъла на чл.111, б. "в" ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване на пари или други заместими вещи, имащи един правопораждащ факт, чиито падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. В този смисъл и по аргумент от чл. 155 и цитираните по-горе разпоредби от общите условия вземанията на топлофикационното дружество съдържат всички гореизброени признаци, поради което са периодични плащания по смисъла на чл.11, б. "в" ЗЗД. Следователно и вземанията на "Топлофикация София" ЕАД към потребителите за заплащане на цената на използваната за битови нужди топлинна енергия се погасяват с изтичане на 3-годишен давностен срок. Тригодишният срок, посочен в чл.111, б. "в" ЗЗД, започва да тече от деня, в който всяко едно месечно вземане е станало изискуемо- чл.114, ал.1 ЗЗД.

С оглед на изложените съображения дължимите суми за периода м. 05. 2017 г. - м.04.2018 г. се явяват погасени по давност, доколкото заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК е подадено на 26.05.2021 г. и тригодишната погасителна давност е изтекла по отношение всички вземания, чиято изискуемост е настъпила преди 26.05.2018 г., като това обстоятелство не може да бъде променено от последващо издаване на нова обща/и фактура/и. Издаването на такава фактура/и не променя настъпването на изискуемостта по отношение на месечните вноски.

С погасяването на част от вземанията за доставена топлинна енергия се погасяват и лихвите за забава, дължими по отношение на тези вземания, включително за периодите, по отношение на които тригодишната давност не е изтекла – чл.199 ЗЗД. Следователно съдът намира, че искът за незаплатена топлинна енергия се явява основателен до размера от 267, 76 лв. Изчислението си съдът направи по реда на чл.162 ГПК, съобразявайки от една страна, че в сумата от 704, 24 лв., представляваща главница, посочена в съдебно-икономическата експертиза, вещото лице е включило сумата от 224, 23 лв., дължима за м.07.2020г. която сума попада извън процесния период. От така посочената главница следва да бъде приспадната и сумата от 212, 27 лв. начислена за периода от 01.05.2017г. до 30.04.2018г., посочена като остатък за плащане към месец юли 2018г., която се явява погасена по давност.

Следователно установителния иск за главница за незаплатена топлинна енергия следва да се уважи за сумата от **267, 76 лв.** и за периода от м. 05. 2018 г. до м. 04. 2020 г., ведно със законната лихва от подаване на заявлението по чл.410 ГПК – 26.05.2021 г., до

окончателното плащане, като се отхвърли за горницата до пълния заявен размер от **897, 78 лв.** и за периода от м. 05. 2017 г. - м. 04. 2018 г., като погасен по давност.

Относно иска по чл.422, ал.1 ГПК, вр. чл.86 от ЗЗД:

Основателността на иска за заплащане на обезщетение за забава предполага установяване на наличието на главен дълг; изпадане на длъжника в забава и размера на обезщетението за забава.

Съгласно чл. 33, ал. 1 от Общите условия на ищеца от 2016 г., в сила от 11.07.2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 – дневен срок от изтичане на месеца, за който се отнасят. Ето защо за вземанията за топлинна енергия за периода от м. 05. 2018 г. до м. 04. 2020 г. не е необходимо отправянето на покана или предприемането на други действия от страна на ищеца, за да се поставят клиентите в забава. Ето защо искът за лихви за забава върху вземанията за топлинна енергия върху непогасената по давност главница от **267, 76 лв.** е основателен за периода от 15.09.2018 г. до 14.05.2021 г. /крайния момент, до който се претендира лихва/ за размер от **79, 23 лв.**, изчислен от съда по реда на чл.162 от ГПК с помощта на лихвен калкулатор.

Относно иските за цена за услугата дялово разпределение и за обезщетение за забава в размер на законната лихва върху нея:

Съдът намира, че към посочената по-горе сума за топлинна енергия следва да се добавят дължимите такси за извършваната услуга за дялово разпределение в размер на **27, 20 лв.** Съгласно разпоредбите на чл. 36 от Общите условия и чл. 61, ал. 1 Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването се заплащат от потребителите на топлинна енергия на ищцовото дружество, което от своя страна заплаща цената за извършените услуги на дружествата за дялово разпределение. Видно от заключението по СТЕ, третото лице е извършило услугата, като няма данни работата да не е приета, поради което потребителят следва да заплати на ищеца дължимото възнаграждение по силата на цитираните разпоредби.

Във връзка с възражението за изтекла погасителна давност тук следва да се отбележи, че задължението за цена на услуга за дялово разпределение се претендира от ищеца едва от м. 04. 2018 г., поради което същото не е обхванато от изтеклата погасителна давност.

Ответникът не твърди и не ангажира доказателства за погасяване на задължението за заплащане на таксата за дялово разпределение през процесния период, с оглед на което искът се явява доказан по основание и размер.

Като законна последица от предявяване на иска, посочената по-горе сума за дялово разпределение следва да се присъди ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК – 26.05.2021 г. до окончателното плащане.

По отношение на задължението за цена на услуга за дялово разпределение липсва предвиден срок за плащане от страна на потребителя на топлинна енергия, поради което длъжникът изпада в забава след покана – арг. чл.84, ал.2 ЗЗД. В случая, по делото не са представени доказателства за отправена покана от кредитора за плащане на това задължение

от дата, предхождаща подаването на заявлението по чл.410 от ГПК в съда – 26.05.2021 г. и касаеща процесния период, поради което предявеният акцесорен иск за лихва за забава върху задължението за цена на услуга за дялово разпределение се явява неоснователен и следва да се отхвърли изцяло.

Относно разноските за производството:

При този изход на делото и на основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени разноските, които е направил за производството, съразмерно на уважените искове, установени в общ размер от 260, 49 лв., представляваща разноски в исковото производство /платена д. т., възнаграждение за вещи лица и юрк. възнаграждение по чл.25 от НЗПП/ и 31,25 лв., представляваща разноски в заповедното производство по ч. гр. д. № 5012/2021 г. по описа на БРС /д. т. и юрк. възнаграждение, определено в минимален размер съгласно чл.26 от НЗПП/.

Ответникът има право на разноски на основание чл.78, ал.3 ГПК съразмерно на отхвърлената част от исковете, които възлизат на сумата от 400 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Претендираното адвокатско възнаграждение не е прекомерно и не надхвърля размера установен в чл.7, ал.2, т.1 от Наредбата., тъй като е уговорено за защита срещу няколко кумулативно обективно съединени иска. Съразмерно на отхвърлената част на исковете в полза на ответника следва да се присъдят съдебно – деловодни разноски в размер на 233, 28 лв.

Мотивиран от горното съдът,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по реда на чл.415, ал.1 от ГПК, че Г. А. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. С дължи на "Топлофикация София" ЕАД със седалище и адрес на управление гр. С, **сумата от 267, 76 лв.**, представляваща стойност на доставена топлинна енергия през периода от м. 05. 2018 г. до м. 04. 2020 г. за топлоснабден имот с адрес гр. С, абонатен № , ведно със законната лихва от предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК – 26.05.2021 г., до окончателното заплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до претендираните **736, 18 лв.** и за периода от м. 05. 2017 г. до м. 04. 2018 г. вкл., като погасен по давност; сумата от **79, 23 лв.**, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2018 г. до 14.05.2021 г. като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата до претендираните **118, 77 лева**; сумата от **27, 20 лв.**, представляваща стойност на услугата дялово разпределение за периода от м. 04. 2018 г. до м. 04. 2020 г., ведно със законната лихва от предявяване на заявлението по чл.410 от ГПК – 26.05.2021 г., до окончателното заплащане на вземането, като **ОТХВЪРЛЯ** изцяло иска за мораторна лихва върху сумата за дялово разпределение в размер на **6, 52 лв.** за периода 31.05.2018 г. - 14.05.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК по ч. гр. д. № 5012/2021 г. по описа на БРС.

ОСЪЖДА Г. А. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. С, да заплати на "Топлофикация София" ЕАД със седалище и адрес на управление гр. С ул. ", на основание чл.78, ал.1 ГПК,

сумата от **260, 49 лв.** – разноси за исковото производство и сумата от 31, 25 лв. – разноси за заповедното производство по ч. гр. д. № 5012/2021 г. по описа на БРС.

ОСЪЖДА "Топлофикация София" ЕАД със седалище и адрес на управление гр. С, да заплати на Г. А. Ц., ЕГН *****, с адрес гр. С, на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **233, 28 лева** – разноси за исковото производство.

Решението е постановено при участието на "Техем Сървисис" ЕООД със седалище и адрес на управление гр. С ул. "като трето лице помагач на страната на ищеца "Топлофикация София" ЕАД.

Решението може да се обжалва пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от датата на връчването му.

Вярно с оригинала: З.М.

Съдия при Районен съд – Бургас: /п/Ал.Муртев _____